

PHẬT THUYẾT ĐẠI THỪA VÔ LƯỢNG THỌ TRANG NGHIÊM, THANH TỊNH, BÌNH ĐẲNG, GIÁC KINH

Phúc giảng lần thứ ba: Cô Lưu Tố Vân

Thời gian: 04/04/2024

Địa điểm: Tiểu viện Lục Hòa

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Tập 1

Chư vị đồng tu tôn kính, chào mọi người. A-di-đà Phật. Hôm nay là ngày 4 tháng 4 năm 2024, là tiết thanh minh. 14 năm trước, tức ngày 4 tháng 4 năm 2010, lần đầu tiên tôi đi Hồng Kông gặp ân sư của mình là lão pháp sư thượng Tịnh hạ Không. Lần đó sư phụ ngài khởi giảng Đại Kinh Giải Diễn Nghĩa. Hôm nay tôi ở đây phúc giảng kinh Vô Lượng Thọ lần thứ ba, dùng điều này để bày tỏ sự hoài niệm sâu sắc của mình đối với ân sư - lão pháp sư thượng Tịnh hạ Không.

Ở đây tôi nói về hai vấn đề.

Thứ nhất: Nhân duyên phúc giảng kinh Vô Lượng Thọ lần thứ ba.

Ngày 30/3/2023 từ 7 giờ 30 phút sáng cho đến 9 giờ 30 phút là thời gian tôi nghe kinh. Lúc đó tôi đang nghe tập 100 kinh Vô Lượng Thọ phúc giảng lần thứ hai. Đây là lần thứ 11 tôi nghe kinh viên mãn. Không hiểu vì sao lúc đang nghe gần một nửa, tôi dường như rơi vào trạng thái giống như ngủ mà không phải ngủ. Đột nhiên một lời nhắc nhở chợt hiện lên, “đến lúc cô nên viết bản thảo phúc giảng kinh Vô Lượng Thọ lần thứ ba rồi”. Không có hình ảnh, không có âm thanh, song dù sao tôi đã biết, trong phút chốc tôi giật mình tỉnh lại, chuyện gì thế này, một chút bối rối, tôi liền định thần lại, cố gắng suy nghĩ, lời nhắc nhở này bất ngờ quá đổi.

Ngày 21/8/2021, tôi phúc giảng kinh Vô Lượng Thọ lần thứ hai viên mãn. Lần phúc giảng đó bắt đầu từ ngày 12/5/2020 khai bút viết bản thảo, cho đến ngày 21/8/2021 hoàn thành viên mãn phần thu âm thu hình, trải qua 462 ngày, 700.000 từ, giảng được 100 tập.

Không biết mọi người còn nhớ không, sau khi hoàn thành lần phúc giảng thứ nhất, tôi đã nói nếu tình hình điều kiện chủ quan và khách quan đều cho phép, tôi muốn trong những năm mình còn sống phúc giảng vài lần kinh Vô Lượng Thọ, vì bộ

kinh này quá quan trọng. Còn về việc có thể giảng bao nhiêu lần thì tôi không biết, tất cả đều giao cho A-di-đà Phật sắp xếp.

Sau khi hoàn thành lần phúc giảng thứ hai, tôi không nói như vậy nữa, vì tôi không nghĩ đến việc phúc giảng lần thứ ba, tại sao vậy? Không phải vì tôi lười, mà điều kiện không cho phép. Hơn một năm nay, tôi cảm nhận rõ sức khỏe giảm sút, nhất là tay bị run nên viết chữ rất vất vả, không phải là viết chữ mà là vẽ chữ, khắc chữ. Phúc giảng lần thứ nhất, bản thảo gần 500.000 chữ, tôi đã hoàn thành trong 70 ngày. Phúc giảng lần thứ hai, bản thảo gần 700.000 chữ, tôi đã mất hơn 400 ngày để hoàn thành, chậm là do đâu? Chậm là do não và tay không đồng bộ, đầu óc phản ứng nhanh, song tay không theo kịp. Bản thân tôi biết mình không thể nào phúc giảng kinh Vô Lượng Thọ lần thứ ba được.

Còn có một số tình hình như sau:

Ngày 3/7/2021, xuất hiện hai đoạn lời nói như vậy.

Đoạn thứ nhất:

*Cõi Thường tịch quang, thánh tăng trở về, đạo mẫu vô thượng.
Chốn này ồn náo, quạ kêu chim hót, bi ai nực cười.*

Đoạn thứ hai:

Nay thầy cười hạc về Tây, con có nghi nan hỏi ai đây?

Tôi chép lại hai đoạn này, nhưng không hiểu nghĩa của nó, có chuyện gì đây? Chỉ trong khoảng chớp mắt, lập tức cho tôi câu trả lời. Một năm sau, sư phụ ngài sẽ rời khỏi chúng ta, việc này tôi không nói với ai, chỉ ghi vào thẻ ghi chú lưu lại.

Ngày 4/7/2022 tôi lơ mờ nhận ra một số việc liên quan đến mình, tôi nghĩ, ba sứ mệnh đã hoàn thành rồi, mình nên về nhà thôi. Ngay ngày hôm đó, tôi chính thức bàn giao công việc với Bồ-đề Tâm, tôi nói với cô ấy, qua hết ngày 11 tôi sẽ tịnh khẩu một nửa, niệm Phật cầu vãng sanh. Vì sao tịnh khẩu chỉ một nửa? Vì sau khi tiểu viện Lục Hòa trở nên nổi tiếng, các đồng tu từ nơi khác thường xuyên đến tham quan, tôi không thể không gặp mặt, không nói chuyện.

Điều làm tôi không ngờ tới là sau đó lại lần lượt đưa cho tôi ba loạt đề tài giảng về: “học tập gương tốt của ân sư, cảm ơn ân sư giáo hóa con”, “Phật Thích-ca sở dĩ xuất hiện ở đời, chỉ để nói biển bốn nguyện của Di-đà”, “lý niệm và thực tiễn”. Ngoài

ra còn một chuyên đề mà tôi tự thêm vào, đó là “thể hội tâm đắc học tập giác quang viên chiếu”. Bốn chuyên đề này cộng lại là 33 tập.

Tôi nghĩ lần này có lẽ như thế được rồi, tôi nên chuyên tâm làm một việc, giải quyết việc lớn hàng đầu của đời mình.

Ngày 10/7/2022, buổi sáng tôi đang nghe kinh, nhưng nghe thế nào cũng nghe không vô, tôi cứ nhớ đến sư phụ. Tôi nói với Bồ-đề Tâm, không biết vì sao hôm nay tôi lại nhớ sư phụ đến như vậy, ngay cả kinh cũng không nghe vô. Bồ-đề Tâm nói: “Vậy cô hãy gọi điện cho sư phụ đi”. Tôi nói: “Đừng quấy rầy ngài”. Bồ-đề Tâm lại nói: “Vậy cô viết thư cho sư phụ đi, con sẽ gửi giúp cô.” Do vậy, tôi đã viết một lá thư cho sư phụ, Bồ-đề Tâm gửi đi giúp tôi.

Hiện nay, sư phụ đã ra đi, đến hôm nay ngày 4 tháng 4 năm 2023 tôi viết bản thảo thì sư phụ đã xa chúng ta 249 ngày rồi. 13 năm trước, ngày 4 tháng 4 là ngày đầu tiên tôi gặp sư phụ, giờ đây đã trở thành một hồi ức đẹp, năm tháng quả thật vô tình! Tuy chúng ta biết sư phụ ngài không đến cũng không đi, nhưng dù sao chúng ta không cùng một chiều không gian, chúng ta là phàm phu, không thể gặp mặt sư phụ, vẫn là có chút tiếc nuối.

Hôm nay, có lẽ là tôi chợt khởi lên suy nghĩ kỳ lạ, hoặc là cơ duyên đã đến, tôi muốn đem lá thư này nói cho các đồng tu nghe, tôi có một lời thỉnh cầu, bởi vì đây đơn thuần thuộc về thư từ cá nhân, nên bạn muốn nghe thì nghe, bạn không muốn nghe thì đừng nghe, dù nghe hay không nghe thì tuyệt đối đừng sanh phiền não. Nếu khiến các đồng tu sanh phiền não, thì đây không phải là điều tôi mong muốn.

Tiếp theo tôi sẽ đem toàn văn của lá thư nói cho mọi người nghe.

“Sư phụ thượng nhân tôn kính,

A-di-đà Phật!

Sư phụ, con rất nhớ ngài, nhớ đến lúc mặt đối mặt lắng nghe lời dạy của ngài, trong thế giới hỗn loạn này, ngài chính là Tịnh độ vĩnh hằng trong tâm con.”

Khoảng hơn 10 ngày trước, lúc tôi đang viết bản thảo cho buổi giảng sau cùng giảng về chuyên đề “Phật Thích-ca sơ dĩ xuất hiện ở đời, chỉ để nói biển bốn nguyện của Di-đà”, với đề tài “đệ tử số một của Phật-đà, giữ gìn đại pháp vô thượng”, lúc tôi đang tập trung toàn bộ tinh thần để viết thì đột nhiên xảy ra một việc kỳ lạ, nói thế nào đây? Đường như trước mắt, cũng dường như trong đầu lóe lên một tia chớp, vừa

giống như một bóng đèn lớn sáng lên, vừa giống như một cánh cửa trong tâm tôi mở ra, cánh cửa đó mở ra rất lớn, lớn đến mức không bờ không bến.

Có lẽ là xảy ra cùng lúc. Niềm vui trong tâm tôi không gì biểu đạt được, niềm vui ấy không phải là sự vui thích, vui mừng của người thế gian, tôi bất chợt hiểu ra vì sao lão cư sĩ Hạ Liên Cư sau khi có được kinh Vô Lượng Thọ đã cười đến ba ngày, ngài đã tìm được con đường thoát khỏi lục đạo luân hồi, còn tôi đã tìm được cảm giác đó của lão cư sĩ Hạ Liên Cư, cảm giác đó quá tuyệt vời, không lời nào diễn tả, tôi nghĩ đây là Phật đang từ bi gia trì cho tôi.

“ Sư phụ thượng nhân tôn kính, ngài biết Tổ Vân con là kẻ ngốc, không có tài cán gì, tất cả những gì con đã làm đều do sức oai thần của Phật Bồ-tát gia trì, vì sao Phật lực có thể gia trì con, bởi vì con thật thà, nghe lời, thật làm, đây là điều duy nhất đáng để con cảm thấy an ủi.

Con dốc hết khả năng để làm xong ba việc:

Việc thứ nhất, giới thiệu lão pháp sư thượng Tịnh hạ Không chân thật mà con biết cho tất cả chúng sanh có duyên.

Việc thứ hai, giới thiệu pháp môn Tịnh độ niệm Phật cho tất cả chúng sanh có duyên.

Việc thứ ba, cố gắng xây dựng tiểu viện Lục Hòa thành đạo tràng lục hòa kính, con đường lục hòa không có điểm kết thúc, mỗi thế hệ chúng ta phải tiếp tục đi, con cố gắng bàn giao công việc trong vòng hai năm.

Ngoài ba việc này ra, còn có một việc mà con đang tùy duyên làm, đó là phát hiện và tập hợp nhân tài giảng kinh, việc này con đang làm, vẫn chưa hoàn toàn chín muồi.

Sư phụ, con là người kiên định một con đường, một lòng đi đến cùng, không rẽ sang hướng khác, con muốn làm việc con muốn làm, cũng là việc con nên làm, con không muốn chiều lòng bất kỳ ai, cho dù bị chụp mũ là kẻ cống cao ngã mạn, con cũng không chiều theo.

Tất cả những gì của con đều thuộc về chúng sanh khổ nạn, không có thứ nào thuộc về con.

Sư phụ, xin ngài hãy yên tâm, hiện nay con mỗi ngày thâm nhập kinh tạng, pháp hỷ sung mãn, học Phật là sự hưởng thụ cao nhất của đời người, con đã nếm

được một chút mùi vị đó, thật tuyệt vời. Con nói nhỏ với ngài, hình như con đã khai một chút trí tuệ nhỏ, tự con cảm thấy mình không còn ngốc như trước đây. Sư phụ, ngài nhớ đừng nói với ai, người ta sẽ nói con khoác lác. Thừa sư phụ, con đã tìm được kho báu của nhà mình, con phải cố gắng gìn giữ nó, sẽ không để mất nữa.”

(Đệ tử Lưu Tổ Vân hồ thẹn đánh lễ, ngày 10/7/2022)

Thư gửi sư phụ đã viết xong, cũng gửi đi rồi, tôi chợt cảm thấy lòng bỗng chốc nhẹ nhõm, cảm giác nhớ sư phụ đã qua, giống như vừa gặp mặt sư phụ xong, tôi đã vừa lòng thỏa ý.

Nửa tháng sau, cũng chính là ngày 26/7/2022, âm lịch là ngày 28 tháng 6, sư phụ ra đi. Trước bữa sáng, Bồ-đề Tâm đến chỗ tôi, nói khẽ một câu: “Cô ơi, sư phụ đi rồi!” Về mặt tôi không cảm xúc, chỉ trả lời một chữ “ừ”, “ừ” này biểu thị điều gì? Biểu thị tôi biết rồi. Bồ-đề Tâm thấy tôi không nói gì thêm, lại khẽ hỏi một câu: “Thưa cô, bước tiếp theo chúng ta làm thế nào?” Tôi trả lời “mọi việc theo thường lệ”. Cho đến hôm nay là một năm tám tháng (619) ngày đã trôi qua, chúng tôi vẫn “mọi việc theo thường lệ”, tức là cứ theo thường lệ mà làm việc chúng tôi nên làm, theo thường lệ làm việc mà sư phụ ngài mong muốn chúng tôi làm.

Tôi biết có người sẽ nói tôi không có lương tâm, sư phụ đối với cô ấy tốt như vậy, sư phụ đi rồi, cô ấy không nói một lời. Người ta nói không sai, tôi quả thật không nói một lời, trước đây không nói, hiện nay không nói, sau này cũng không nói, tất cả tùy duyên, đối với bất kỳ việc gì tôi đều không chấp trước. Bởi vì lần đó sư phụ ngài nói chuyện với tôi hơn bốn tiếng đồng hồ, ngài đã nói cho tôi biết việc gì nên làm, việc gì không nên làm, tôi cứ làm theo là được, nói ra lời nào cũng đều là vọng niệm, cần gì vẽ rắn thêm chân.

Nói không khởi vọng niệm, nhưng tôi thật sự vẫn khởi một vọng niệm, hơn nữa vọng niệm này không hề nhỏ. Bồ-đề Tâm sắp xếp cho tôi ngày 29-30-31/3/2023 là giảng xong loạt chuyên đề thứ ba cuối cùng “lý niệm và thực tiễn”, tôi nghĩ sư phụ ngài đi rồi, ba sứ mệnh của tôi cũng đã hoàn thành, giảng xong ba chuyên đề này, tôi nên về nhà thôi.

Từ sau khi sư phụ ra đi, ý niệm về nhà của tôi càng ngày càng mãnh liệt. Câu nói mấy năm về trước thỉnh thoảng lại nhấp nháy trước mắt tôi, “sư phụ về Tây rồi, con ở lại chi nữa, mau nói gót theo thầy, cùng trở về nhà thôi”. Thế nên tôi nghĩ, kết thúc chuyên đề thứ ba, tôi sẽ vãng sanh ngay trên giảng tòa, biểu pháp ra đi khi còn

sống cho mọi người, chẳng phải chúng sanh chấp trước muốn thấy tận mắt đó sao? Vậy hãy để chúng sanh nhìn thấy.

Rất đáng tiếc, việc không thành. Chuyên đề đầu tiên đã giảng thất bại, giảng chưa được một nửa phải dừng lại giữa chừng, vì sao vậy? Vừa bắt đầu đã nhìn không rõ chữ, dường như chữ bị chìm trong nước, đều bị nhòe, sau đó không còn thấy chữ nào, nhòe hết cả, không thể giảng bài, cũng không vãng sanh. Vì tôi biết mình thật lòng muốn về nhà, nhưng sao lại không thành? Phật Bồ-tát từ bi, ban cho tôi bốn chữ “không nên gấp gáp”, tôi giải thích nghĩa của bốn chữ này, phải chăng có nghĩa là không được quá vội vàng, đại khái là cơ duyên vãng sanh chưa chín muồi. Lại cho tôi bốn câu nữa “đời này gặp được Bồ-đề Tâm, sứ mệnh thần thánh cùng gánh vác, thời giờ chưa đến lại muốn đi, đệ tử Phật-đà không đào ngũ”. Tôi phảng phất nhìn thấy sư phụ, vẫn là nụ cười ấy, ngài nhìn tôi rồi nói: “Thế nào, không chạy trốn nữa à? A-di-đà Phật không đến đón, cô vãng sanh được sao?” Tôi bất chợt nhớ đến 10 năm trước ở Hồng Kông, cư sĩ Điều đã tố cáo tôi với sư phụ, cô ấy hỏi sư phụ: “Chị Lưu của con muốn cầu vãng sanh, sư phụ nói xem việc này có đúng không?” Nhìn cư sĩ Điều khóc lóc, mắt mũi sứt sùi, tôi vừa tức vừa buồn cười, Tiểu Điều này luôn làm trò hề.

Sư phụ nhìn tôi một cái rồi nói với cư sĩ Điều: “A-di-đà Phật không đến đón, cô ấy không đi được đâu, tự cô ấy nói không ăn thua”. Nghe lời này cư sĩ Điều đang khóc liền bật cười, cô ấy dương dương tự đắc nói với tôi: “Thế nào, thế nào, tự chị nói không ăn thua đâu.”

Sự việc 10 năm trước, giờ đây đã thành hồi ức, lời sư phụ nói năm xưa, nay đã được chứng minh. A-di-đà Phật không đến đón tôi, tôi không vãng sanh được, tôi cảnh cáo chính mình, từ nay về sau không được khởi vọng niệm nữa, hãy thật thà làm việc mình nên làm.

Ngày 30/3/2023 nhắc tôi nên viết bản thảo phúc giảng kinh Vô Lượng Thọ lần thứ ba, tôi mới bất chợt ngộ ra, hóa ra Phật Bồ-tát đã sắp xếp xong từ lâu.

Những gì kể trên chính là nhân duyên của lần phúc giảng kinh Vô Lượng Thọ thứ ba này. Tiếp theo tôi sẽ nói đến vấn đề thứ hai.

Thứ hai: Nguyên tắc, hình thức và phương pháp của lần phúc giảng kinh Vô Lượng Thọ thứ ba.

1. Vì sao phải phúc giảng kinh Vô Lượng Thọ lần thứ ba?

Đáp án chỉ có một, vẫn là câu nói cũ: bộ kinh này quan trọng, hết sức quan trọng. Địa vị, tác dụng, tầm ảnh hưởng, giá trị, cho đến ý nghĩa sâu xa của kinh Vô Lượng Thọ trong toàn bộ Phật pháp là cao không thể đo, sâu không thể lường, đánh giá thế nào cũng không quá đáng, thực sự là không thể nghĩ bàn.

Bộ kinh này, tất cả chư Phật Như Lai mười phương ba đời đã cùng nhau tuyên thuyết hết vô lượng kiếp này đến vô lượng kiếp khác. Bộ kinh này là bộ kinh quý báu mà bất kỳ kinh điển nào khác đều không thể thay thế. Cho dù là kinh Hoa Nghiêm và kinh Pháp Hoa, những kinh điển Nhất thừa này cũng không thể thay thế được, sau cùng cũng phải quay về kinh Vô Lượng Thọ. Kinh Vô Lượng Thọ là biển lớn, kinh Hoa Nghiêm và kinh Pháp Hoa là trăm sông, trăm sông chảy về biển lớn, biển lớn dung nạp trăm sông.

Bộ bảo điển quan trọng như vậy, những người trước chúng ta đã giảng vô lượng kiếp rồi, chúng ta là người tiếp nối, cũng phải đời đời truyền tiếp về sau, truyền đến không cùng tận, đây là trách nhiệm không thể chối từ của đệ tử Phật.

2. Để giảng tốt kinh Vô Lượng Thọ cần có những điều kiện gì?

Ba điều kiện cơ bản.

Người giảng kinh ắt được sức oai thần của tất cả chư Phật Như Lai mười phương ba đời từ bi gia trì.

Người nghe kinh ắt được sức oai thần của tất cả chư Phật Như Lai mười phương ba đời từ bi gia trì.

Đạo tràng giảng kinh ắt được sức oai thần của tất cả chư Phật Như Lai mười phương ba đời từ bi gia trì.

Ba điều kiện này thiếu một cũng không được.

Không biết các đồng tu có chú ý đến hay không, cách dùng từ trong ba điều kiện này so với trước đây có khác nhau chăng? Trước đây chúng tôi đã nói “chư Phật Bồ-tát từ bi gia trì”, chú ý, là “chư Phật Bồ-tát”, nhưng lần này là “chư Phật Như Lai”. Còn nữa, các đồng tu hãy chú ý hai cụm từ này: “mười phương ba đời” và “tất cả”, đây là biểu đạt phạm vi, chính là nói với chúng ta: không có vị Phật nào không tán thán A-di-đà Phật, không có vị Phật nào không tán thán thế giới Tây Phương Cực Lạc, không có vị Phật nào không tán thán kinh Vô Lượng Thọ, không có vị Phật nào

không tuyên giảng kinh Vô Lượng Thọ, không có vị Phật nào không hộ trì kinh Vô Lượng Thọ.

Chúng ta không thể không hỏi một câu, vì sao mười hai bộ kinh trong ba tạng mà Phật đã giảng 49 năm, chỉ có bộ kinh Vô Lượng Thọ này được vinh dự thù thắng như vậy? Tôi dùng ba câu để trả lời.

Kinh Vô Lượng Thọ là bộ kinh duy nhất thỏa mãn bốn hoài của Phật so với tất cả kinh mà Phật nói trong 49 năm, thỏa mãn bốn hoài của Phật;

Kinh Vô Lượng Thọ là bộ kinh chánh thuyết duy nhất trong tất cả kinh mà Phật nói trong 49 năm, là chánh thuyết.

Kinh Vô Lượng Thọ là bộ kinh duy nhất trong tất cả kinh mà Phật nói trong 49 năm có thể giúp chúng sanh một đời thành Phật, thành Phật trong một đời.

Xin các đồng tu chú ý hai từ “duy nhất”, “duy nhất” chính là chỉ có một, không có cái thứ hai, độc nhất vô nhị.

3. Nguyên tắc cần tuân thủ trong lần phúc giảng kinh Vô Lượng Thọ thứ ba này là gì?

Chính là câu “thuật lại mà không sáng tác, tin tưởng và ưa thích lời người xưa”. Đây là nguyên tắc tổ tổ tương truyền, vĩnh viễn không thay đổi. Phương pháp cụ thể là dùng cách thức phúc giảng. Phúc giảng cũng là do tổ tổ tương truyền lại, ngài A-nan là sơ tổ phúc giảng, ngài là người đầu tiên phúc giảng, truyền cho đến ngày nay. Chúng ta đến nay vẫn dùng cách thức phúc giảng này, thực tế chứng minh, đây là phương pháp tốt, làm có hiệu quả.

4. Phúc giảng kinh Vô Lượng Thọ lần thứ ba này so với hai lần trước có gì khác biệt?

Đối tượng trọng điểm khác nhau.

Phúc giảng lần thứ nhất, đối tượng trọng điểm là cấp độ thấp và trung, đồng thời còn quan tâm đến những người mới học, thế nên bị giới hạn nhất định, giảng tương đối cạn, chú trọng việc thiết lập nền tảng. Xuất hiện hai loại phản ứng khác nhau: một là giảng quá sâu, nghe không hiểu; hai là giảng quá cạn, không đã khát, khó vừa lòng tất cả. Đối với người giảng mà nói, vừa phải bao quát các trình độ khác nhau, vừa phải có đối tượng trọng điểm.

Phúc giảng lần thứ hai, đối tượng trọng điểm là cấp độ trung và cao vừa, đã giảng sâu hơn một chút, nhất là về mặt lý luận thì phải nhiều hơn và sâu hơn so với lần thứ nhất. Người mới học và người cấp độ thấp đa phần nghe không hiểu. Là người giảng, vừa phải bao quát mọi cấp độ, vừa không được nhân nhượng.

Phúc giảng lần thứ ba, đối tượng trọng điểm là cấp độ cao và cao vừa. Nói cụ thể một chút, cấp độ cao vừa chính là chúng sanh căn cơ sắp chín muối, thêm một cú đẩy, căn cơ liền chín muối. Cấp độ cao chính là chúng sanh căn cơ đã chín muối, thêm một cú đẩy, họ liền thành tựu.

Vì sao phúc giảng lần thứ ba này tôi xác định hai đối tượng trọng điểm trên? Vì sư phụ ngài có hai đoạn lời nói trong bộ giảng Đại kinh khoa chú lần thứ tư.

Đoạn thứ nhất:

“Lần này là lần thứ tư, càng học càng hoan hỷ, pháp hỷ sung mãn, chúng tôi mong rằng học tập Đại kinh giải lần thứ tư, mục tiêu của chúng ta là cầu chứng. Ba lần trước, mục tiêu của chúng ta là giải, thật rõ ràng, thật sáng tỏ, không còn nghi hoặc. Chúng ta phải dùng tâm chân thành, thanh tịnh, cung kính mà cầu chứng, cầu chứng chính là cầu vãng sanh. Phải biến nghĩa lý trong kinh trở thành tư tưởng của chúng ta, biến lời dạy trong đó trở thành đời sống của chính mình thì chúng ta thực sự được thọ dụng.”

Đoạn thứ hai:

“Tôi càng mong các đồng học thật sự phát tâm, chúng ta phải đạt được Tây Phương Tịnh độ ngay trong lần giảng thứ tư này, hoàn thành ngay trong một năm này, sau khi hoàn thành thì sanh tử tự tại, muốn đi lúc nào thì đi lúc đó, không có chướng ngại, bất kể thọ mạng hết hay chưa hết thì đều được tự tại. Thọ mạng chưa hết, không cần nữa, có thể vãng sanh sớm; thọ mạng hết rồi, nếu chúng ta vẫn muốn ở thế gian này biểu pháp thì đó là việc mà A-di-đà Phật hoan hỷ nhất, ngài sẽ kéo dài thọ mạng của bạn.”

Này các đồng tu, hai đoạn này sư phụ ngài đã nói vào 10 năm trước, các bạn còn ấn tượng về nó hay không? Hay là năm xưa nghe xong trôi qua mất rồi, nếu như nghe hiểu, theo đó mà làm thì hiện nay sau 10 năm chúng ta đã là người thành tựu rồi. Thế nhưng hiện nay chúng ta vẫn là một phàm phu, chúng ta đã lãng phí quãng thời gian 10 năm rất dài, hãy hỏi chính mình, bạn còn mấy lần 10 năm nữa?

Nhiều năm qua, chúng ta đã hô hô biết bao khẩu hiệu “thật thà niệm Phật, cầu sanh Tịnh độ”, vì sao không cầu được? Bởi vì bạn không phát tâm thật sự cầu sanh Tịnh độ, bạn sợ chết, bạn không biết người thật sự niệm Phật vãng sanh là sống mà ra đi, bạn giả tâm giả ý hô vài khẩu hiệu cầu sanh Tịnh độ, A-di-đà Phật có thể đến đón bạn sao? Đến lúc lâm chung, nên đến đường nào thì đi vào đường đó.

Chúng tôi lần này là phúc giảng kinh Vô Lượng Thọ lần thứ ba, kỳ vọng của tôi cũng giống như của sư phụ ngài, mong rằng sẽ càng có nhiều đồng tu trong quá trình phúc giảng lần thứ ba này cầu chứng, đồng thời đạt được Tây Phương Tịnh độ, mong rằng những năm tôi còn sống có thể nhìn thấy vô lượng vô biên chúng sanh trở về Cực Lạc, nguyện cho tất cả đều thành Phật là tâm nguyện lớn nhất của tôi.

Những điều nói trên chính là nguyên nhân để xác định hai loại đối tượng trọng điểm này.

5. Học tập kinh Vô Lượng Thọ phúc giảng lần thứ ba này như thế nào?

Xin nêu vài ý kiến cung cấp cho các đồng tu tham khảo.

Thứ nhất, xác định đúng trình độ.

Nói rõ hơn một chút chính là bản thân biết trình độ tu hành của mình, đừng hỏi người khác, người khác không biết đâu, bạn phải xác định được vị trí của mình, bạn đã tu hành đến cấp độ nào.

Phúc giảng lần thứ ba, đối tượng khế cơ khá đặc thù, khế hợp với chúng sanh căn cơ sắp chín muồi, hoặc chúng sanh căn cơ đã chín muồi. Tôi đã đưa thông tin cảnh báo từ trước, nhằm dự phòng các đồng tu một khi nghe không hiểu, tâm sanh phiền não, làm thế nào đây? Tôi đề nghị, các đồng tu trình độ tu hành khác nhau có thể căn cứ vào tình hình thực tế của mình mà lựa chọn học bộ phúc giảng lần thứ nhất, lần thứ hai, hay lần thứ ba.

Thứ hai, dốc sức thực hành.

Điểm này vô cùng quan trọng, tuyệt đối không được chỉ khua môi múa mép mà không làm việc thật, bạn đừng để chính mình hại chính mình. Nói cụ thể một chút chính là thực hành một chữ “thật”, làm người thật, nói lời thật, làm việc thật, thật sửa lỗi, thật tu hành, thật thành tựu, chẳng những phải làm mà còn dốc sức làm.

Thứ ba, loại bỏ chướng ngại.

Thực tế chứng minh, chương ngại lớn nhất của chúng sanh không gì khác ngoài tập khí của chính mình, nói cụ thể chính là tập khí xấu. Đối với tập khí của chính mình, có người bản thân họ không biết, nên tự nhiên không thể bàn đến việc sửa đổi, song cũng có người biết rõ tập khí của mình mà vẫn không sửa, còn lấy danh nghĩa là “không phải tôi không muốn sửa, mà sửa không được”. Sửa, không sửa, sửa được, không sửa được đều là việc của chính bạn, không liên quan gì đến người khác, người khác không thể giúp bạn. Nếu bạn đúng là không sửa được thì thế giới Tây Phương Cực Lạc không có phần của bạn, bạn không thể thành Phật, vậy chỉ còn cách tiếp tục luân hồi trong lục đạo.

Loại bỏ chương ngại theo thứ tự từ lớn đến nhỏ, chương ngại nào lớn nhất thì loại bỏ nó trước tiên, giống như công phá lô-cốt, cái nào hỏa lực mạnh nhất thì bạn công phá nó trước.

Loại bỏ chương ngại phải làm cho nghiêm túc, phải có tinh thần khoét xương chữa độc, moi sâu đến tận rễ độc, rễ độc càng được moi sạch thì bạn càng tương ứng với thế giới Tây Phương Cực Lạc.

Thứ tư, ba năm cầu chúng.

Nếu bạn là người thật sự niệm Phật cầu sanh Tịnh độ, tôi mong bạn hãy hạ quyết tâm, kiên định tín niệm, ba năm chúng quả, đạt được Tây Phương Tịnh độ, thọ mạng hết thì vãng sanh Tây Phương, thọ mạng chưa hết thì ở lại thế gian tiếp tục biểu pháp, tất cả giao cho A-di-đà Phật an bài, lúc đó bạn sẽ biết thế nào gọi là đến đi tự do, bạn mới biết vì sao nói rằng học Phật là sự hưởng thụ cao nhất của đời người.

Thứ năm, giúp thiên hạ cùng thiện.

Người học Phật thật sự không quên chúng sanh khổ nạn, sau khi hoàn thiện bản thân, đừng quên giúp thiên hạ cùng thiện, lúc nào cũng đừng quên bạn và chúng sanh là một thể. Bạn chính là chúng sanh, chúng sanh chính là bạn, bạn và chúng sanh là một, không phải hai, có nhận thức chính xác như vậy rồi bạn còn phân biệt bạn là bạn, chúng sanh là chúng sanh nữa không? Bạn sẽ tự động gánh lấy trách nhiệm giúp thiên hạ cùng thiện.

Thứ sáu, tam học là một nguồn.

Thời điểm này của hiện tại, toàn thế giới đều động loạn, hiện tượng động loạn này trước nay chưa từng có trong lịch sử nhân loại, là việc tốt hay là việc xấu, chẳng tốt chẳng xấu, đây là dòng chảy lịch sử buộc phải đi qua.

Năm 2014, tôi đi Hồng Kông thăm sư phụ, ngài đã viết cho tôi một tấm thiệp, đề mục là “tam học là một nguồn”, tôi không hiểu nghĩa của nó, ngài muốn nói gì với tôi, có lẽ ngài để tôi tự ngộ ra.

Năm 2014, tôi viết một bài văn với đề tài là “bạn loạn, tôi không loạn, tâm định vào A-di-đà”, dùng trong lớp học tập kinh Vô Lượng Thọ khoa chú lần thứ tư. Sư phụ ngài đã viết lời bình, trong lời bình, ngài xác thực nói rõ với chúng tôi, tam học “luật-thiền-tịnh” là một nguồn, thế nào là một nguồn? Chính là cùng một nguồn gốc, nguồn gốc ấy chính là Thích-ca Mâu-ni Phật. Luật, thiền, tịnh đều do một mình Thích-ca Mâu-ni Phật nói, do một mình ngài truyền.

Sư phụ ngài nói với chúng tôi, tam học đã trải qua bốn giai đoạn.

Giai đoạn thứ nhất, tam học là một nguồn, một nguồn thì Phật pháp hưng thịnh.

Giai đoạn thứ hai, tam học đối đầu nhau, đối đầu nhau thì quên mất một nguồn, mất đi cái chất cái vị ban đầu của tam học. Sau khi đức Phật diệt độ, các tông phái được thành lập, Phật giáo bắt đầu trượt dốc đi xuống.

Giai đoạn thứ ba, tam học chỉ trích nhau, chỉ trích nhau chính là tình trạng hiện nay, mỗi tông phái của Phật môn đều không phục người khác, khen mình chê người, đến giai đoạn chỉ trích thì Phật pháp dần dần suy, vì sao vậy? Mọi người trong xã hội nhìn thấy trong cửa Phật kẻ tranh người đấu, phê bình lẫn nhau, người ta không còn tin tưởng bạn, không còn cung kính bạn, không còn tán thán bạn, không còn học theo bạn nữa, hễ chỉ trích thì Phật pháp chắc chắn sẽ suy, đời sau sẽ không bằng đời trước.

Giai đoạn thứ tư, tam học nội chiến, nội chiến có nghĩa là gì? Chính là nội bộ khởi chiến, nội chiến là nội bộ khởi tranh chấp, hơn nữa không ai phục ai, đều muốn làm anh cả, làm lãnh đạo chỉ huy người khác. Đến giai đoạn tam học nội chiến thì Phật pháp sắp sửa diệt vong.

Đại đức xưa nói với chúng ta, đến giai đoạn nội chiến, chính là hiện nay, hết thầy mọi người đều là kẻ phá hoại pháp, hết thầy pháp đều là pháp của kẻ giặc. Vì sao nói như vậy? Pháp của Thích-ca Mâu-ni Phật bị người hủy báng, bị người phê bình, bị người chà đạp, Phật Bồ-tát rơi nước mắt, Bồ-tát Vi-đà đau lòng.

Hôm nay sau mười năm, cuối cùng tôi đã ngộ ra hàm nghĩa chân thật trong tám thiệp mà sư phụ ngài viết cho tôi. Tôi ngộ ra ba điều.

Điều thứ nhất, tôi ngộ ra sư phụ ngài để tôi hoằng dương và thực hiện tam học là một nguồn, làm ra tám gương tốt cho đại chúng xã hội.

Điều thứ hai, tôi ngộ ra sư phụ ngài đang truyền cho tôi ý tưởng xây dựng tăng đoàn hòa hợp, vì tăng đoàn hòa hợp có thể cứu nhân loại, có thể cứu thế giới.

Điều thứ ba, tôi ngộ ra sư phụ ngài đang bảo tôi tiếp nối huệ mạng Phật, đừng để Phật pháp diệt vong trong tay của thế hệ chúng tôi.

Điều đáng vui mừng là mấy việc này chúng tôi đã và đang làm trong những năm qua, dù chưa làm được như mong đợi, song chúng tôi đang tận tâm tận lực làm.

Năm ngoái, do tôi ăn nói không cẩn thận, tuy là nói lời thật, nhưng có người đã sanh phiền não, tôi rất tự trách mình, sao lại khiến chúng sanh sanh phiền não chứ? Chúng sanh sanh phiền não chính là lỗi của tôi, ở đây tôi chân thành xin lỗi những đồng tu đã sanh phiền não, xin lỗi, tôi đã khiến quý vị sanh phiền não, tôi sai rồi, sau này tôi sẽ lưu ý, tuyệt đối không tái phạm.

Sau cùng, xin cúng dường mọi người một bài kệ tụng:

Một hành trình mới đã bắt đầu
Cưỡi gió đạp sóng tiến về trước
Tàu chiến chỉ huy đang dẫn lối
Chúng ta mau chóng bám theo sau.
Thật thà niệm Phật cầu Tịnh độ
Tam học một nguồn khắc trong tâm
Tranh đấu thì không phải Phật tử
Y giáo phụng hành làm tám gương
Ba năm cầu chúng là mục tiêu
Xem bạn làm được như thế nào
Thật học, thật làm, thật thành tựu
Học giả, làm giả thì vô ích.
Hôm nay nói ra những lời này
Từng câu chân thật không hề giả
Không phải tư duy suy nghĩ ra
Chỉ là truyền đạt lời Phật nói.

Hôm nay giao lưu đến đây, cảm ơn mọi người. A-di-đà Phật.